

er smaa Værestudestippere, som aarlig betale 30—40 pCt. af hele deres Indtægt i den Stat, som er 3 Mk. pr. Commercialæst. Det vil sige Noget, naar en Mand, der har ud og har ind faar under Risiko for at miste Liv og Eiendom, skal af de 400 Rd., som han tjener om Aaret, afgive til Statskassen som Skibsafgift 150—200 Rd. Det er Noget, der kan siges at være en Byrde, som bør lettes, men derfor hæver der sig kun meget faa Stemmer. Det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgfreds (C. Jensen) sagde, at han vilde foreslaae en Indkomstskat med stigende Scala og en Skat paa Eiendom. Det er Noget, som saa ofte har valet Debat og stærke Kampe her, og vi vide jo, at den Stemmeafgivning, som foresaldt for et Par Aar siden her i Thinget ved anden Behandling af Indkomstskatloven, hvorved over 70 Medlemmer stemte for en stigende Scala, fremkaldte en saadan Opmærksomhed, baade i Landsstinget, over hele Landet og i Ministeriet, at man deraf kunde see, hvor haard en Kamp man vilde have at bestaae for at gennemføre en stigende Scala og en Skat paa Formuen, medens det dog er soleklart — thi det er ikke Theorier, mine Herrer, men det er givet — at her i Landet ved vor Beskatning — og rimeligviis er det Samme Tilfældet i andre Lande — er det den pure Fattigdom, der bærer Skatterne; de store Indtægter og store Rigdomme ere hovedsagelig fri for Skatterne, men i det Hele er det Mellemlassen, der bærer dem. Det er den, der bærer de store Toldafgifter, og det er den, der bærer den største Deel af Indkomstskatten. Nu gad jeg nok vidst, om det, naar Taler er om at fremhjælpe et Land, og naar det er anerkjendt saaledes, som det er fra alle andre Sider, ogsaa af den ærede Finantsminister forleden Dag, at Tolden væsentlig tynger paa Middelklassen, er rigtigt samtidsigt at blive ved med extraordinaire Skattelove, som atter ville tyngne meest paa Middelklassen. De meest Fattige slippe fri, men de, der ere nær ved at være fattige, slippe ikke fri; dem paalægger man Indkomstskat trods Noget, og ved Siden deraf, Told. Det er altsaa en given Ting, at de store Indtægter og de store Formuer for-

holdsviis slippe billigere, men det er atter en given Ting, at naar man betynger navnlig den store Middelklasse, som skal bære Landet baade i Fred og i Krig, paalægger man derved en Skat, som tynger paa de daglige Driftsomkostninger, og som hæmmer Landets Udvikling i en ganske anden Grad, end dersom man tager en forholdsviis stor Deel af de store Formuer. For at man ikke skal sige, at dette er Theorier, som blot læres af Folk, der ikke vet forstaae sig paa Sagen, skal jeg kun gjøre opmærksom paa, at en af vore største Statsøconomer — den høitærede Finantsministers Formand — har erklæret, at Nutiden krævede en Skat paa Formue og stigende Indtægt. Man kan ikke andet end sammenligne Skattevæsenet med Værnepligten, baade i og for sig, fordi begge Dele ere Skatter, men ogsaa fordi det væsentlig er Værnepligten og Armeeor- ganisationen, der gjør Finantsstilstanden saa trykket og bevirker, at vi skulle have en extraordinair Stat. Den almindelige Værnepligt medfører, at Folk, som ere complet kampdygtige, skulle afstjene deres Værnepligt, medens de aldeles ukampdygtige slippe fri. Jeg maa nu spørge, om det da vilde være saa forkeert at sige, at de, der have rigtig god Evne til at betale til Statskassen, skulde betale ikke Alt, men dygtigt, og at de, der have ringe Evne til at betale, kun skulde betale Lidt. Ved Værnepligten lader man de Uduelige gaae aldeles fri og tager de Duelige; ved Fordelingen af Skatten lægger man den derimod hovedsagelig paa dem, der knap kunne bære den. Naar man skal holde en stærk Armee og holde den godt udviklet, hvorved fremkalder de store Udgifter, er det sandelig heller ikke mere end billigt, at de Personer i Landet, som hovedsagelig have Gavn af den Sikkerhed, Armeen kan bringe, bidrage efter Evne og god Villie til at bære den Byrde, som den store Armee fremkalder. der er en anden Ting, som i denne Tid har fremkaldt Forundring, og hvortil man synes for-gjæves at lede om nogen Grund, medens det dog forekommer mig, at Grunden ligger temmelig nær; det er den stærke Udvandring i de senere Aar, ikke af Proletariatet, men af Folk med kraftige Arme og smaa Capitaler. En saadan Udvandring har ikke tidligere fundet